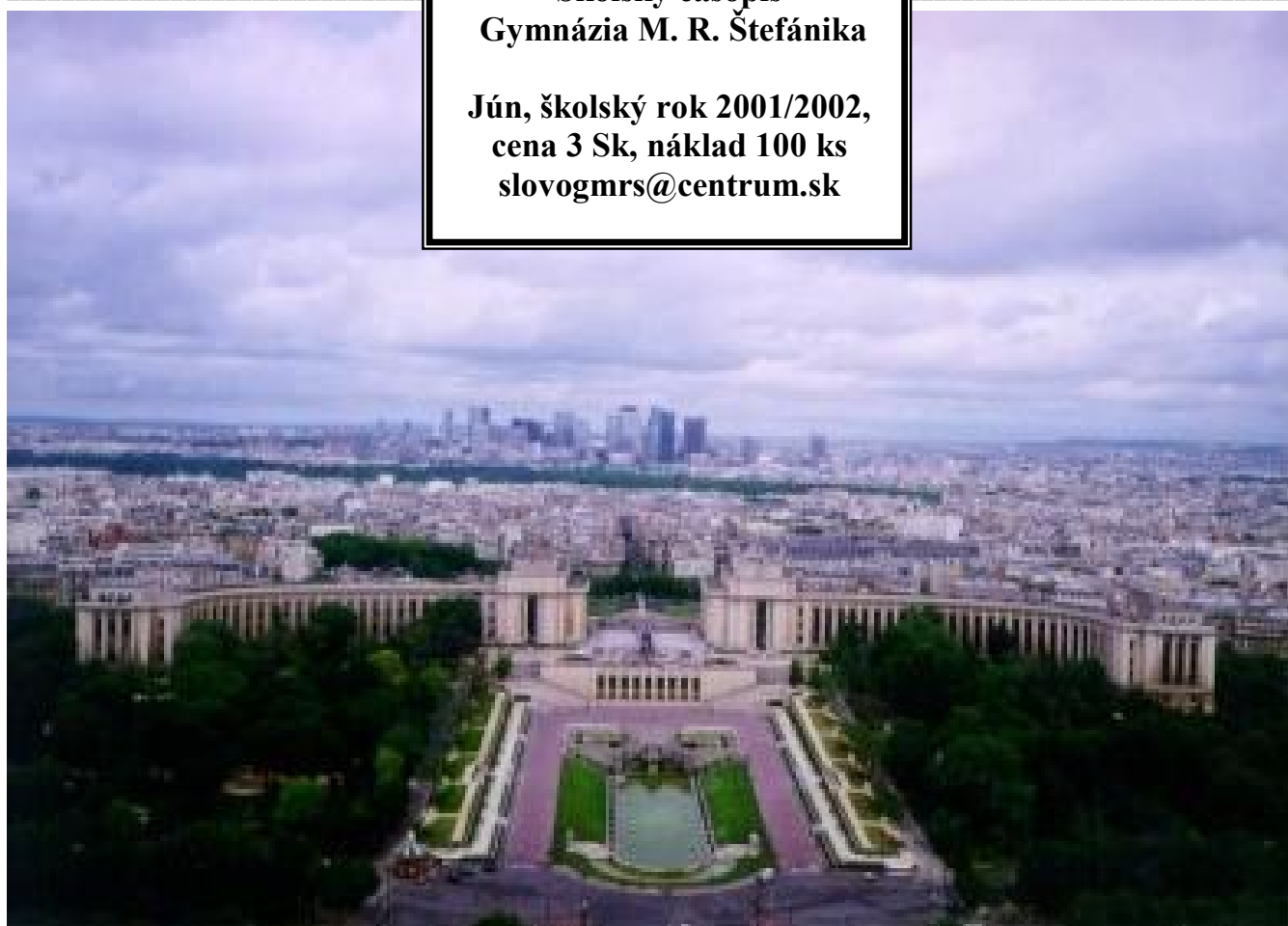

SLOVO

Školský časopis
Gymnázia M. R. Štefánika

Jún, školský rok 2001/2002,
cena 3 Sk, náklad 100 ks
slovogmrs@centrum.sk

„Hohohó...!“

Môžeme si spokojne zvolať. Podarilo sa nám totiž vydať už druhé číslo Slova v tomto polroku. Toľko sme si asi ani neverili. To prvé bolo také, ako ja rád hovorím „pofidérne“. Bohužiaľ sa nezaobišlo bez mojich omylov, ktoré sa teraz pokúsim aspoň z časti napraviť. Týmto sa chcem ospravedlniť Zuzane Trnkovej, ktorá bola autorom poviedky Vražda a Erike Virágovej, autorky filmových recenzií. Čo ma ale sklamalo, bola nízka predajnosť Slova. Predalo sa len 25 % výtlačkov, čo je priam katastrofálne. Ale dúfam, že toto číslo, v ktorom sú pútavejšie články a fotky z akcií školy, vás viac zaujme a kúpíte si ho. Veľká vďaka patrí samozrejme aj pani profesorke Brezinskej, ktorá nás ochotne podporuje v našom úsilí. Ďakujeme.

Milan Kališ

O B S A H

Úvodník	2
Výjazd chmeľ 2002	3
Chmeľ	4
Žena na Mesiaci	4
Ufológia	5
Trávenie voľného času	6
Niečo z histórie	6
Hviezdy	7
Novomestské rozlety	7
Muzikál náš každodenný	8
Teba hľadá	9
Spomienka	9
Paríž	10
Fotky z chmeľu	12

REDAKCIA SLOVA :

Šéfredaktor : Milan Kališ

Zástupca šéfredaktora : Lenka Tinková

Grafická úprava : Ondrej Moriš, Matej Kováčik, Jaroslav Ševčík

Redakcia : Lilit Mamikonyan, Lucia Pašková, Roman Samotný, Lucia Machová, Lenka Juríková, Kristína Kolníková, Soňa Kusalíková, Tomáš R ubaninský

Korektúra : Mgr. Viera Brezinská

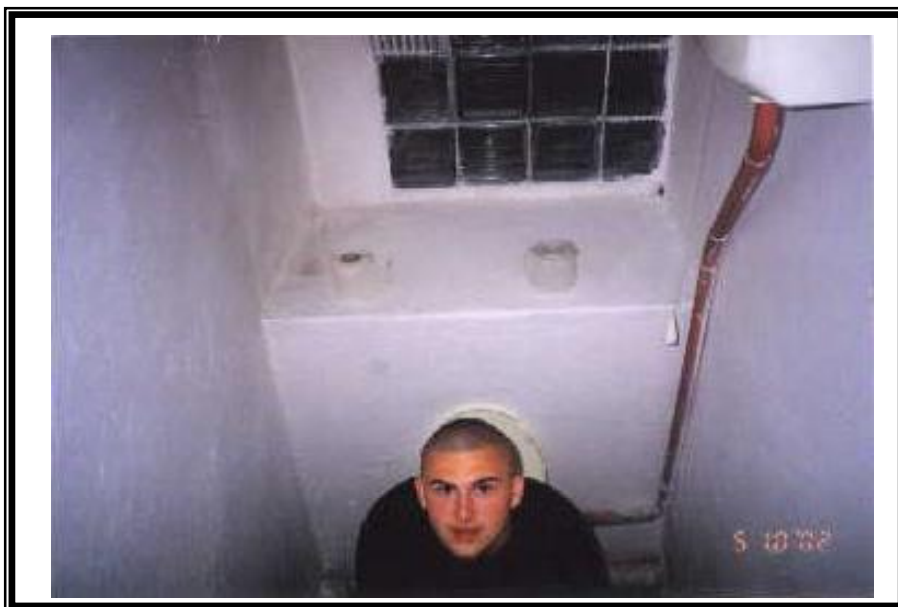
Pohľad číslo 1

Výjazd – Chmeľ 2002

Chmeľ, ten všetci vnímame len ako prísadu do piva... Lenže my, ktorí sme sa zúčastnili chmeľovej brigády to vnímame ako „otrasnú burinu“.

2. mája sme sa dozvedeli, že náš odchod je už 10. mája a to nás všetkých samozrejme potešilo a dobre naladilo. V piatok 10. mája sme sa mali stretnúť pred školou o 12.00. Zopár sa nás vybralo na predprípravu na dlhú a strastiplnú cestu do pubu menom Plešivec. Osviežili sme sa a išli sme do školy, kde som sa ako dobrý spolužiak :) rozlúčil so spolužiakmi a mojou obľúbenou triednou. Nasadli sme do autobusu a „nasáčkovali“ sme sa do poslednej rady v autobuse. Cesta prebiehala veselo a zaspievali sme si s gitarovým doprovodom staré, ale aj nové slovensko-české hity. Nálada bola dobrá, veď sme na týždeň mali opustiť školu. A to každému a hlavne mne vlievalo vlnu plnú optimizmu. Cesta bola dlhá a únavná. Keď sme sa konečne zastavili po nejakých cca. 6-7 hodinách niekde za Litoměřicami, tak sme si len robili žarty, že kde to sme a aby som pravdu povedal, tak som neveril tomu, že tam zostaneme. Vyzeralo to tam, akoby odtiaľ ešte len deň predtým

tanky odišli... prešiel a všetci z autobusu nás do budovy, uložili do izieb. jedno, ako to tam nám len o zábavu. dali na izby sa preskúmať Izby boli po lôžkach a to poriadnu zábavu. však počuli ďalší deň, tak nás prešiel. Budíček mňa osobne moc, ale povedal „nejako bolo, bude...“. Ráno nás

Ale smiech sme vystúpili a odviekli kde sme sa Asi nám bolo vyzerá, išlo Vaky sme a vydali sme nové územie. desiatich sľubovalo Keď sme program na smiech o 6.00, čo pre nebolo nič som si – nejakou dovezli na

pole a nevyzeralo to moc sympaticky... Pustili sme sa do toho a neskôr prišla desiata, potom obed a keď prišiel olovrant, tak sme boli radi, že sa pomaly blíži odchod z poľa. Všetci boli riadne unavení a keď sme prišli osprchovaní na izby, tak sme sa predbiehali, kto mal najhorší riadok. Ale náladu nám zlepšovala skutočnosť, že hráme finále MS v ľadovom hokeji. Väčšina z nás sa natlačila do miestnej „hospody“ a pozerali sme s domorodcami hokej. Úprimne povedané, videl som len prvý gól, ale po záverečnom hvizde vypukla neuveriteľná radosť a hrdosť na Slovensko. Vybehli sme von a od fotili, čo sa dalo, ale všetko sa od fotiť jednoducho nedalo. Zaspievali sme si slovenskú hymnu. Potom sme šli do ubytovne a dopozerali sme záverečný ceremoniál. Všetci chalani vyzlečení do pol pása a radujúci sa s celým Slovenskom. Na druhý deň ráno sme sa zobudili s pocitom, že sme majstri sveta. Šli sme na polia a robili tak ako deň predtým a na ubytovňu sme sa vrátili narobení „na šrot“. Tak to prebiehalo päť dní v kuse. Na izbách bolo veselo. Na našej sa hralo na gitare a my naokolo sme si opäť z chuti zaspievali. Posledný deň bol už viac – menej dorábací, aby sme si splnili normy a potom sme sa išli pobaliť. Niektorí z nás v počte 5 sme si požičali futbalovú loptu a išli sme si zahrať futbal. Keď sme prišli na ubytovňu, tak sme dostali balíčky na cestu a každý sme si poupratovali izby a zabávali sme sa po svojom. Čakali sme pravdupovediac na výplaty a potom na autobus. Z môjho pohľadu to nebol dobrý nápad cestovať na noc, pretože sme boli dolámaní. Cestou sme sa zastavili v Brne v Tesco. Domov sme prišli o 6.00 a išli sme dospávať. A čo dodať na záver? Výjazd hodnotím kladne a jedlo bolo tiež v norme. Za účasť ďakujem všetkým chalanom.

Tomáško Rubaninský

...a pohľad číslo 2

CHMEĽ

V piatok 10.5. sme sa vybrali na chmeľovú brigádu. Všetci sme boli plní chuti do roboty. Hovorili sme si: „Veď to nič nie je taký chmeľ, len tak sa vytrhá a bude.“ Lenže hneď prvý deň sme si uvedomili, že to nie je „len tak“. Som si istá, že všetci tí, ktorí tam boli, vedia o čom hovorím. Skúste ráno o 5.45 vstať a už o siedmej robiť. Nie je to bohviečo. štvrtej – piatej. Ale na druhej niekto opýtal, či by som váhania by som súhlasila. všetkom boli 3 veci. 1. Náš pracovnej dobe. 2. v hokeji. 3. Miesto, kde sme pošťové smerovacie číslo. až-až. Ono keď sa človek a chmeľ, ostane trošku že keď sa s niekým vidíte, že má na ušiach drôty, som pochybovala o mojej pri tom, ako som rada, že zhoršovalo situáciu. Čo sa

dobrá, až na tie masťné ešusy, z ktorých sme niektorí (napríklad ja) po polievke pili vodu... . Niektorí (napríklad Naďa) sme si ešus pre istotu nechali v Čechách. Mne osobne sa najviac páčila naša vedúca. Spočiatku som mala na ňu nervy, pretože vždy si našla niečo, čo bolo zle. „Nenechávaš rezervy, neprepichuješ, nevokopávaš...“. Našej „bacharky“ sme niektorí mali plné zuby, ale už na tretí deň som si veľmi obľúbila. V skutočnosti bola veľmi zlatá. Na chmeľ by som sa vrátila zas a išla by som hlavne kvôli nej! Nesmieme však zabudnúť na profesorku Botfajovú a pani Kucekovú. Bol to ten najlepší a NAJPRACOVITEJŠÍ dozor. Vždy, keď bol niekto pozadu alebo sa mu neušiel normálny riadok, boli ochotné pomôcť. Zato im obidvom veľmi PEKNE ĎAKUJEME.

Lilit Mamikonyan

Žena na Mesiaci

Mesiac tak studený, opustený,
akoby obhliadal Zem
a hľadal srdce ženy
duše zrelej a nevinnej.

Chcel pritiahnúť k sebe lásku,
chcel zahorieť túžbou,
zahodiť chladnú masku
a žiť len a len s ňou.

Raz na okružnej plavbe,
zazrie tvár nevinnú,
začne dávať črty veľkej stavbe,
chce dom - miesto bytia, rodinu.

Žena nebráni sa , neodolá,
ani sa nenazdá a v jednej chvíli,

stojí s ním sama, holá,
vtedy spolu kalich šťastia pili.

Po čase však bublinky
vyrchajú,
ona leží na kráteroch Mesiaca,
jeho však cnosti žien iných
lákajú,
teraz chápe žena – bola to
pasca.

On drží ju pri sebe
prítlačivosťou,
leží sama pripútaná k nemu,
Mesiac obieha Zem s radosťou
a hľadá ďalšiu ženu.

Janka Pazderová

UFOLÓGIA

Ufológia je (pseudo?)veda zaoberajúca sa štúdiom fenoménu UFO. Táto veda sa zatiaľ snaží ešte len preniknúť medzi verejnosť a jedným z takýchto pokusov bola aj zaujímavá prednáška pána Miroslava Karlíka z Trnavy, ktorá sa uskutočnila 18. apríla 2002 v MsKS.

Pán Karlík je ufológom na slovo vzatým, touto činnosťou sa zaoberá asi 12 rokov a počas svojej dlhoročnej praxe sa stretol a konzultoval nielen s uznávanými ufológmi, ale aj uznávanými astronómami. Je predsedom ufoklubu v Trnave. Jeho prednáška sa týkala „Kruhov v obilí“ a pozorovaní UFO. Na prednáške boli prezentované aj videonahrávky s podobnou problematikou. Pán Karlík pomerne jasne vysvetlil príčiny vzniku „Kruhov“ a doložil všetko viac-menej hodnovernými argumentmi. Každý si zrejme myslí, že Kruhy v obilí sú výlučne dielom ľudí, faktom síce je, že 20 % Kruhov je nevyvratiteľne prácou ľudí, no o tých ďalších 80 % sa to tvrdiť už s istotou nedá. Podľa väčšiny ufológov sú Kruhy vzniknuté nie pristátím mimozemskej lode (ako som sa donedávna domnieval), ale sú vytvorené z určitej vzdialenosti od zemského povrchu. Nezvyčajnosť Kruhov zväčšuje aj prítomnosť niekoľkonásobného zvýšenia radiácie v oblasti kruhu. Druhou časťou prednášky boli pozorovania UFO. Sám pán Karlík je zamestnancom atómovej elektrárne v Jaslovských Bohuniciach a tvrdí, že nad

takýmito objektmi sú pozorovania najčastejšie a sám videl asi 300 metrový objekt nad elektrárnou (samozrejme vo veľkej výške), no UFO sa neobjavuje len nad atómovými elektrárnami, ale aj nad vodnými nádržami a nad opustenými lokalitami, zriedkavejšie nad mestami. Existuje mnoho fotografií UFO, no mnoho z nich sú podvrhy. Takéto podvrhy sú častejšie ako pri Kruhoch, pretože sa dajú vyrobiť jednoduchšie. Na prednáške sme mali možnosť pozrieť si celú videokazetu s pozorovaniami UFO – zo Slovenska aj zo sveta. Pán Karlík sa tiež zamýšľal nad pôvodom Tanguzskej katastrofy (Tanguzska = oblasť na Sibíri, kde sú z neznámej príčiny, ktorá sa udiala pred viac ako 100 rokmi, na veľkej ploche vylámané a zničené stromy), veda sa túto katastrofu pokúsila vysvetliť ako dopad meteoritu, na mieste sú však rádioaktívne kovové úlomky zarezané do kmeňov stromov a celá oblasť je charakteristická zvýšenou rádioaktivitou. Pán Karlík to vysvetľuje tak, že na mieste musel vybuchnúť mimozemský motor, zrejme atómovej podstaty. Záver prednášky bol vskutku príznačný – videli sme pitvu mimozemšťana a tiež živého mimozemšťana - samozrejme na videokazete.

Každé tvrdenie pána Karlíka bolo podložené nejakým argumentom, no samotný záver prednášky považujem za kuriozitu, ktorá mi trochu pokazila pohľad na ufológiu. V niektorých častiach prednášky mi pripadalo, ako keby si ufológia hľadala falošné dôkazy a ako keby celá táto (pseudo?)veda stála na hlinených nohách.

Ondrej MORIŠ, 1.C

Trávenie voľného času v Novom Meste nad Váhom

Naše mesto, hoci nie je veľké, nám poskytuje viacero možností ako využiť svoj voľný čas. Svoj záujmový okruh si nájde každý. Azda najväčší výber nám ponúka Centrum voľného času (ďalej len CVČ, pozn. redakcie), ktoré sídli v 5. základnej škole v N.M.n.V. Vekovo je ohraničené medzi 6. – 26. rokov, aj keď prevažujú deti do 15 rokov a starší väčšinou už vedú krúžky. Ponúka krúžky športové, tanečné, pre šikovné ruky, ďalej PC-krúžok a rybársky, kde je možnosť získania rybárskeho lístka. Prihlásiť sa môžete na pol roka a cena jednotlivých krúžkov sa pohybuje od 150,- Sk do 250,- Sk. CVČ sa taktiež podieľa na rôznych príležitostných akciách, napr. Deň Zeme, organizuje Eko výstavy a tematikou ochrany životného prostredia, rôzne tábory a mnohé iné. Pýchou CVČ sa stala country skupina Veľádo, ktorá sa pod vedením pani riaditeľky zúčastňuje na rôznych súťažiach. Centrum spolupracuje aj so SAŠŠ(Slovenská asociácia športu na školách). Pre divadelne založených sú tu dramatické(ochotnícke) súbory Javorina – dospelí, Javorinka – mládež a Javorinčatá pre deti. Hlavne Javorina už v minulosti žala úspechy. Pre tých čo dávajú prednosť tancu a slovenskej kultúre, sú tu folklórne súbory Otava – dospelí a Čakanka – deti. Všetky tieto súbory pôsobia v MsKs v N.M.n.V. A pre turisticky založených je tu skauting. Aj Rómovia majú svoj R-club, ktorý pôsobí v Dome služieb v priestoroch pod A-športom. Klub sa nám predstavil v parku na Dni Zeme. Na záver by som sa chcela v mene redakcie poďakovať riaditeľke CVČ pani PhDr. Jane Heveryovej za podrobné informácie a čas, ktorý mi venovala.

A ešte poznámočka na koniec. Pani riaditeľka nám dala jeden návrh:

Polročný kurz spoločenských tancov a správania, od októbra do pol júna, v cene 200,- Sk. Kurz by bol hlavne pre študentov 3. ročníka. Podobná výuka bola už aj na priemyslovke.

Kolníková Kristína, 2.B

Niečo z histórie

V roku 1994 vyšiel pri príležitosti 75. výročia našej školy malý almanach. Možno ste o ňom počuli, ale asi málokto si ho aj prečítal, hoci za to stojí. Verte či neverte, história gymnázia má niečo do seba. Ak ste si dakedy pomysleli, že by na našu školičku mohol padnúť granát, tak počas vojny jeden naozaj spadol. Okrem nás študentov v nej sídlili aj nemeckí vojaci, rumunské vojsko, partizáni i frontová a poľná nemocnica Červenej armády. Každý z nich v nej zanechal nejaké stopy. Tie podmienili vznik zoznamu opráv potrebných na znovuzačatie výučby(12 položiek). Vybúrať pec a betónové zariadenia v telocvični, zhotovili ich Nemci pre odšívavareň

- Znovu zriadiť dievčenské WC. Tie Nemci premenili na kuchyne. -

Odstrániť trosky z chemickej posluchárne, ktorá bola zdemolovaná pri výbuchu svietiplynu.

Život študentský: 1927/28- Istý sekundán pojašený čítaním indiánskych a dobrodružných knižiek utiekol z domu a vydal sa do Afriky. Po troch dňoch sa vrátil.

1934- Riaditeľ prosí, aby pri skúšaní žiaci neboli zbytočne napínaní na škripec. Stávalo sa to(a stále stáva), keď učiteľ najprv dlho listoval vo svojom katalógu, než sa rozhodol, koho by mal vyvolať....

1935- Žiačka sexty povedala v prítomnosti svojej matky profesorovi, že sa jej páči a má ho rada. Získala tým návrh na odchod zo školy.

1936- Septimán sa dostal do konfliktu s matematikárom a vzápätí sa žiak vrhol do otvoreného obluku. Profesor ho stihol zachytiť.

1940- Boj s tvrdou nárečovou výslovnosťou. „Ak sa žiak 2-3 razy prehreší proti správnej výslovnosti, treba ho posadiť a dať mu nedostatočnú, hoci by látku akokoľvek vedel.“

1944- Žiak sexty je vylúčený zo školy za prinesenie prezervatívov, tabatierky a za nepovolenú účasť v spolkoch.(Koľkí z nás by tu už neboli?)

Školský poriadok(40. roky):

- Zakázaná je trvalá ondulácia, farbenie vlasov, nechťov, tváre, účasť na neprístupných filmoch. Prísne sa posudzuje aj keď hrá žiak karty, navštevuje kaviarne, neúctivo sa vyjadruje o profesoroch.
- Každú návštevu kina je treba vopred oznámiť triednemu profesorovi.
- Zakazuje sa žiakom chodiť do kaviarní a výčapných miestností pod trestom vylúčenia zo školy.

Lucia Pašková

Hviezdy

Hviezdy sú tak blízko seba
a predsa od seba tak vzdialené.
Ako žijú spolu?

To je šialené.

Ľudia žijú v jednom meste,
chodia do práce po rovnakej ceste
a predsa správajú sa neosobne,
čakajú, že ich niekto od chrbta bodne.

Ani úsmev, slovo neprehodia
a myslia si, že dobre robia.

Prečo máme reči dar?

Nie, to nie je na rozmar.

Prečo vojny, prečo toľko mŕtvych ľudí?

Človek sám seba raz zhubí.

Všetky boje, vojny nepokoje
dali by sa vyriešiť,

len ba mali medzi sebou
zasa začať hovoriť.

Myšlienka, slovo, možnosť reči.

Čo nám toto všetko značí?

Že by sme sa mali usmievať,

stále medzi sebou rozprávať

a nie bezzmyselne bojovať.

Pozrime sa okolo seba,

hviezdy a rôzne zveri,

nepovedia slovo, nevedia hovoriť

a predsa žijú v mieri.

Hviezdy nás odjakživa zaujímali,
s úžasom sme ich pozorovali.

Ale nebrali sme si príklad z nich,
ako sa má správne žiť.

Všetci iba peniaze a moc,

nikomu inému nejdú na pomoc.

A pritom k tomu veľa netreba,

pomôže slovo, milý úsmev na seba.

Ja tak dlho nebudem žiť,

budem sám,

nedokážem to pochopiť,

ľudia vravím Vám:

Keď už sa nedokážete rozprávať, pochopiť,
začnite ináč žiť.

So slovami, bez bojov, keď by

tak nejako, ako dlho žijú hviezdy.

Martin Vavrovský

Novomestské rozlety

Literárne súťaže sú veľmi vhodnou štartovacou plochou pre mnohých mladých ľudí, ktorí pokladajú písané slovo za najlepší prostriedok na vyjadrenie svojich pocitov a na komunikáciu s okolím. Túto úlohu napĺňa pre novomestský región súťaž Novomestské rozlety, ktorá 21.5.2002 úspešne uzatvorila už svoj 3. ročník. Ten bol vyhlásený Mestskou knižnicou Ľ.V. Riznera v Novom Meste nad Váhom pod záštitou MsÚ v Novom Meste nad Váhom v spolupráci s OÚ- odbor školstva, mládeže a telesnej výchovy v októbri roku 2001. Zúčastnilo sa na ňom 108 autorov so 130 prácami, pričom z toho bolo 69 próz a 61 básní. Súťažiaci boli zaradení do štyroch kategórií. Prvú a druhú predstavovali žiaci základných škôl, tretiu študenti stredných škôl a v štvrtej kategórii boli zastúpení mladí ľudia vo veku od 18 do 25 rokov. Osobitné postavenie v súťaži mali práce žurnalistického charakteru, ktoré boli hodnotené v rámci Ceny Fedora Cádru. Pokiaľ ide o témy, v poézii bola téma ľubovoľná, v próze pre 1. kategóriu bola daná téma „Miesto, kam rád chodím“, pre 2. kategóriu „Veľké prekvapenie“ a pre 3. kategóriu bola doporučená téma „Zostať sám sebou“, avšak prijímané ukážky i s inými námetmi. Vo 4. kategórii nebolo žiadne tematické obmedzenie. Súťažné príspevky posudzovali trojčlenné komisie. Predsedkyňou pre 1. kategóriu bola Mgr. Mária Uhrínová, pre 2. kategóriu Mgr. Libuša Bartalová a pre 3.a 4. kategóriu Mgr. Michaela Križáková. Do poroty v tomto roku zasadla i spisovateľka Mariana Komorová. Tá sa však pre pracovnú zaneprázdnenosť nemohla zúčastniť slávnostného vyhodnotenia, ktoré sa konalo v spomínaný májový deň vo výstavnej sieni MsKS v Novom Meste nad Váhom.

A ako to vlastne všetko dopadlo? V 1. kategórii v próze zvíťazila Kristína Ješková (1. ZŠ Nové Mesto nad Váhom), v poézii Zuzana Adamčíková (3.ZŠ Nové Mesto nad Váhom), v 2.kategórii v próze Peter Zámečník (1. ZŠ Nové Mesto nad Váhom), v poézii Miriam Gregorovičová (3. ZŠ Nové Mesto nad Váhom). Tretiu kategóriu spomeniem vzhľadom na úspešné umiestnenie študentov Gymnázia M.R. Štefánika celú: v próze získali čestné uznanie Lenka Juríková a Roman Samotný, 3. miesto Daniel Bartál, 2. miesto Lucia Rojková a 1. miesto Lucia Machová. V poézii bol 3. miestom ocenený Ľuboš Auda, 2. miestom Katka Mordinová a 1. miestom Roman Samotný. V próze 4. kategórie sa porota rozhodla neudelit' žiadne miesto, v poézii získali čestné uznanie Lukáš Jurica a 2. miesto Zuzana Malcová. Cenu Fedora Cádru prebrala z rúk Zuzany Sucháňovej, manželky Fedora Cádru, tiež študentka Gymnázia M.R. Štefánika – Lucia Rojková.

-ROS-

MUZIKÁL NÁŠ KAŽDODENNÝ

Ako by to na svete vyzeralo bez umenia - teda bez hudby, tanca, divadla, filmu a iných druhov umenia, ktoré nás dennodenne ovplyvňujú a bez ktorých by sme si deň ani nevedeli predstaviť (teda niektorí určite)? „Normálne“, povedal by si nejaký študent a hneď akoby prišiel domov by si pustil svoje obľúbené cd alebo pozrel dobrý film. Umenie je všade okolo nás, teda ak sa všetky dnešné filmy či pesničky dajú nazvať umením. Ak by však niekto chcel zažiť to pravé umenie, to kde pred vami stoja skutoční herci a hrajú len pre vás, vyberie sa určite do divadla. No dnešných študentov divadlo už tak „nechytá za srdce“ ako kino či koncerty populárnych skupín. Asi tam chýba to napätie, dynamika, svetelné efekty a všetky tie úžasné veci, ktoré dnes fascinujú mládež. Ale aj v divadle sa nachádza výnimka, ktorá potvrdzuje pravidlo – výnimka zvaná muzikál. V muzikáli sa spája všetko to, po čom mladí (no i tí skôr narodení) túžia. A to dobrá hudba, perfektné choreografie, kvalitné výkony a výborná atmosféra. Samozrejme nie je muzikál ako muzikál. Treba si vybrať taký žáner, ktorý nám vyhovuje a niečo si o tom muzikáli zistiť. Keď už sme si po tom istí, že to bude stať za to, nič nám nebráni v tom kúpiť si lístky (iba ak financie) a „hor sa na muzikál“!

Pred pár dňami som aj ja mala možnosť zažiť tú skvelú atmosféru muzikálu. V Piešťanoch, v Dome umenia sa konala predpremiéra muzikálu Mníšky 2 – milionárky. Bolo to skvelé predstavenie, i keď kvalita prvej časti prekonaná určite nebola. Ale to už tak obvykle býva, že pokračovanie nepredstihne pôvodnú tvorbu. Napriek tomu musím uznať, že kvalita piesní, hudby i tanca bola veľmi dobrá a herecké výkony taktiež. Zo známych hercov sa tam objavujú zvučné mená ako napr.: V úlohe matky predstavenej – Magda Paveleková, Eva Pavlíková a Soňa Valentová a z ostatných úloh spomeniem aspoň Zuzanu Mauréry, Dagmar Rostandt, Gizelu Oňovú, Jeanette Švoňavskú a ostatné menej známe herečky, no veľmi talentované. Na rozdiel od prvej časti, kde nevystupovali žiadni muži (okrem mníchov – hudobníkov), sa v druhej časti objavili dvaja v úlohe dvoch podvodníkov prezlečených za františkánky.

Celý dej sa odohrával vo forme show konanej v kláštore, tak isto ako v prvej časti, len s trochu odlišnou témou. Výbornú atmosféru okrem tanca, hudby a spevu dopĺňali vtipné dialógy obohatené o paródie na rôzne reklamy či výdobytky dnešnej doby typu tamagoči či mobil a vynikajúco zahrané charakterové črty jednotlivých postáv. Z hereckých výkonov musím jednoznačne vyzdvihnúť úlohu sestry Róberty v podaní Zuzany Mauréry, ktorá dokázala, že nie je len výborná herečka a speváčka, ale aj výborná šoumenka a tanečníčka. Úlohy ostatných sestier boli takisto vynikajúco odohraté, a to herečkami pre mňa vtedy neznámymi, no dnes známymi a myslím, že veľmi talentovanými. V prvej časti Mníšok som mala tú česť vidieť v úlohe matky predstavenej Soňu Valentovú, ktorá takisto perfektne zahrala svoju rolu a to i s dávkou improvizácie a spolupráce s obecnstvom. V druhej časti som bola mierne sklamaná, pretože túto úlohu mala v rukách Magda Paveleková, a keďže poznám jej zmysel pre vtip a šoumenstvo, čakala som oveľa viac. Okrem toho, že mi pripomínala herečku čakajúcu na koniec predstavenia, jej spev (ak sa to tak dá nazvať) bol veľmi chabý, skôr mi pripomínal škrekot. A svojimi pohybovými schopnosťami tam doslova rušila výkon ostatných postáv, ktoré sa snažili tak, až im dych nestačil. Celkovo však hodnotím druhú časť muzikálu Mníšky veľmi kladne a odporúčam každému pozrieť si ho a príjemne sa odreagovať. Je to nenáročný typ muzikálu s chytľavými piesňami a ľahko pochopiteľným dejom, vhodný teda pre mladých aj starých.

Na záver dodám, že muzikál vznikol pod taktovkou režiséra Karola Spišáka podľa pôvodného amerického muzikálu a cenová dostupnosť muzikálu tiež nie je náročná. Dúfam, že bude takýchto muzikálov vznikať na Slovensku viac, aby talentovaní slovenskí umelci nemuseli zháňať prácu len za hranicami Slovenska, ale dostali príležitosti aj doma. A ak vám nesedí klasické divadlo, tak sa skúste vybrať na muzikál a možno zmeníte názor a začnete do divadla chodiť častejšie.

ERIKA VIRÁGOVÁ, 3.A

Teba hľadám

Cítim stále viac a viac,
deň po dni, mesiac čo mesiac,
vkráda sa do mňa,
potichu, potajme, samota krutá.

Hľadám spásu túžobne,
má to zmysel, a či nie?
Neviem, najprv spásu,
hľadať treba a až potom loviť ju.

Ťažko sa hľadá, tá spása moja,
snáď sa to nedá, no to treba!
Pokiaľ stratím tú chuť,
umriem, nebudem musieť hľadať.

No ja nechcem teraz umrieť,
v tejto chvíli výnimočne snáď,
veľa krát už napadlo ma,
zničiť zmarit' rýchlo seba.

Ale čo už, začať treba,
najlepšie by bolo hneď,
musím v sebe chytiť seba,
nenechať si dušu ztrieť.

Čo je to, tá spása moja?
Napadlo ma, ztratí sa samota,
už hneď teraz, v tejto chvíli,
som zvedavý, čo ju zničí.

Možno to ty, čo teraz čítaš,
verše moje šialené,
vytrhneš ma z mojej biedy,
odstrániš mi tŕne z päty.

Najhoršie na tom to, že neviem,
na čo myslím, čo od teba chcem.
Ťažko vyhovieť je niekomu,
kto o pomoc prosí, keď nevieš, čo je mu.

Radšej budem ticho, zamknem
svoje trápenie, zničiť ho hneď chcem.
Ľahko sa mi teraz vraví, chybu to však má,
keď ja nemám na to sily, pomoc musím
pohľadať.

Skry sa smola moja, skry sa sama,
prosím ťa o to túžobne, bo ja už nemôžem
s tebou viac bojovať, priznávam,
vyhrala si, teraz zmizni!

Ty sa mi smeješ? Páčia sa ti,
moje slová, vyrieknuté v núdzi.
Tak sa smej, buď tu stále,
nechoď preč, ja skazu tvoju vychutnám si.

Už som našiel sebe pomoc,
ešte neviem, to jej meno,
avšak neuplynie jeden mesiac,
a tá dobrá duša, pomôže mi možno.

Ona pomôže mi a ja náhle,
svetlo v sebe nájdem.
Ukáže mi dôvod, na čo tu treba byť,
a ja ďalej, putovať budem chcieť.

No teraz, ešte stále v tme sa topím,
čakám ďalej, dúfam v príchod teba.
Ja sa teším, potešíš ma,
a ja z hlbín, vynorím sa.

Michal Potfaj

(ďalšie básne na www.fikus.sk/poezia)

Spomienka

*Bol som hrdý,
hrdý na seba,
no teraz prosím iba,
o ľútosť, o skráslenie
dní.*

*Slnce nevychádza,
z poza kopca,
lež je stále,
za mrakmi schované.*

*A ja na dne duše,
tam dole niekde,
mám neustále,
jednu len spomienku.*

*Spomienka čo dáva mi,
more radostí,
utrpení, strastí,
trýsnení aj slastí.*

*Všetko na svete,
žiadnu cenu nemá,
až na jednu vec,
čo spomienku mi privoláva.*

*Chcem všetko celé vrátiť,
prežiť zase šťastie, radosť,
zažívať tie svetlé dni,
plné krásnych radostí.*

Michal Potfaj

Paríž

Už od začiatku roka sme sa všetci tešili na výlet do Paríža. Bolo to snád' to jediné, čo nás držalo „nad vodou“ a pomáhalo nám prežiť prvý rok na gymnáziu. Niežeby bolo na naše školy až tak zle, ale prvý rok je vždy ťažký... Dva mesiace pred našou vysnívanou cestou sa začali črtat' prvé problémy. Na moje veľké prekvapenie sa nás neprihlásilo dostatok na to, aby sme túto cestu mohli podniknúť. Všetko však vyriešila naša triedna profesorka Goceljaková (zaslúži veľké uznanie a poďakovanie), ktorá zohnala 3 druhákov a k nim sa pridali nejakí žiaci z 1.C.

„Ráno o pol štvrtej pred školou!“ znel neúprosný verdikt profesorky. Pripadalo mi to, ako keby ma niekto odsúdil na smrť. O pol štvrtej??? Zdalo sa mi to veľmi skoro, veď vstávať som musela aspoň o pol tretej, ak som chcela prísť načas a nezmeškať túto cestu. No nič sa nedalo robiť, keď o pol štvrtej, tak o pol štvrtej! Niektorí snaživci tam boli už o tretej a niektorí prišli až

o štvrtej. Nakoniec predsa odišiel autobus plný hodinách sme sa nachádzali prvá zástavka bola Bolo v ňom všetko, čo vás vybudovanej bane až po Múzeum bolo neuveriteľne sprievodcovi sme sa po pohybovať sami. Bolo to monológy pri každej vitríne sme si prešli tie miesta, sme sa vybrali do centra z nás nezamierila hneď do krátky odpočinok v ňom nebola ako u nás, si do niečoho sadnete, hodinovom odpočinku sme miestne obchody. Okolo

z Nového Mesta nad Váhom ospalých ľudí. Už po pár na území Nemecka a naša DEUTSCHES MUSEUM. zaujímalo. Od pútavo ťažko skonštruované lode. veľké. Vďaka výbornému tomto múzeu mohli lepšie ako počúvať dlhé a každom exponáte. Sami ktoré nás zaujímali. Odtiaľ mesta na nákupy. Väčšina obchodov, ale zvolila si v ned'alekom parku. Tráva tam ste sa nemuseli báť, že alebo stúpíte...! Po sa predsa vybrali obzrieť dvadsiatej prvej hodiny sme

nastúpili do autobusu a vydali sa do tak dlho chystaného Paríža. V autobuse sa moc spať nedalo, ale aj pol hodinka odpočinku dobre padla. Okolo 13,00 druhého dňa sme už stáli pred LA CITÉ. Každý dostal niečo také, ako permanentku na štyri vstupy. Opäť sme sa mohli pozrieť, kam sme chceli, len do kina sme išli spoločne. LA CITÉ sa ale v žiadnom prípade nemohla rovnať Deutsches Museum. Nebolo tu nič tak zaujímavé. Jediné, čo sa tu dalo obdivovať, bola veľká ako keby sklenená guľa, v ktorej bolo kino. Už tu sme si mohli overiť naše znalosti z anglického, ale i francúzskeho jazyka. „Pôjdeme do Louvru metrom“, znelo z úst nášho sprievodcu. Tak sme teda išli a našou ďalšou zastávkou sa stal LOUVER... Cesta metrom bola zaujímavá, hlavne pre tých, čo metrom ešte nikdy neišli. Vystúpili sme z metra a dostali sme sa pred Louver. Tam nám sprievodca rozdal brožúrky, ktoré naznačovali, že Louver nie je zrovna malý. Za tri, alebo štyri hodiny sa nedal prejsť celý Louver. Monu Lisu, ktorá sa na niekoľko minút stala objektom našich fotoaparátov, sme však videli. Našli sa i takí odvážlivci, ktorí vyšli z Louvru a išli si obzrieť ned'aleké, tak povediac „malé labyrinty“. Ozdobou Louvru neboli len bohaté pamiatky, ale i sklenený trojuholník, ktorý slúžil ako východ. Okrem neho tam boli dva ďalšie, na ktoré sa viazala bohatá história.

Kým sme prišli na večeru, prešli sme ešte veľkú časť mesta. Prvú večeru sme absolvovali vo veľmi stiesnených pomeroch. Najedli sme sa a cestou k autobusu sme prešli okolo Notredamu. Chvilu sme sedeli na lavičkách pri Seine a pozorovali život okolo nás. Keď konečne prišiel autobus, všetci úplne vyčerpaní, ale i obohatení o veľa zážitkov sme zistili, že cesta k hotelu je krátka. Dorazili sme do hotela a ubytovali sme sa v malých, ale celkom útulných izbách. Budíček bol nastavený na 7:30, takže bol čas ľahnúť si a spať. Ale ved' to poznáte. Komu by sa chcelo spať v inom meste, ďaleko od rodičov... Horko-tažko sme vstali, naraňajkovali sme sa a „hrr“ sa do VERSAILLES. Po približne hodinovom čakaní v rade sme sa konečne dostali do doteraz tak obdivovaného miesta. Celý sme si ho prešli a už nás čakali ZÁHRADY. Boli krásne, človeku zostával rozum stáť nad tým, ako mohol niekto niečo také vytvoriť. Pred Versailles nás už čakali pouliční obchodníci, ktorí by len zjednávali. Po veľmi dlhej prechádzke sme sa vybrali na PLAVBU LOŽOU PO SEINE. Bola to hodinová plavba, z ktorej sme mohli obdivovať takmer všetky krásy Paríža. Odtiaľ sme sa pozreli do NOTRE-DAMU, v ktorom práve prebiehala omša. Bolo zaujímavé pozorovať túto akciu. Vyhladovaní po náročnom dni sme išli na večeru. Bola omnoho lepšia, než tá predchádzajúca. Reštaurácia bola zariadená vkusnejšie, s lepším jedlom a mohli ste si dokúpiť, čo

nás dlhá noc, z ktorej vrátiť okolo pol noci. Po desiatkach schodoch SACRÉ COEUR. Bol výhľad na celý Paríž, že zastavoval. Bolo to Neopísateľné ULIČKE UMELCOV sme a mohli sme si nakúpiť sveta. Čakal nás už iba Eiffelovku. Bol veľmi veľa turistov, ktorí ako

nočnú Eiffelovku. Len škoda, že fotky nevyšli tak dobre, aby na nich bola vidieť tak dokonale, aká v skutočnosti je... Unavení sme sa vrátili do hotela, vystáli si rad na sprchu a pobrali sa spať. Táto noc už nebola taká „bujará“ ako tá predchádzajúca. Ráno sme sa poslednýkrát naraňajkovali, odfotili, rozlúčili s posteľami, ktoré nám dve noci nahrádzali naše, naložili batožinu a odišli stráviť posledný deň v Paríži. LE TOUR DE EIFFEL- bola posledná veľká cesta, ktorú sme v Paríži podnikli. Prvé a druhé poschodie sme zvládli po schodoch, na tretie sme sa vyviezli výtahom. Opäť sa nám naskytol úžasný pohľad. Z Eiffelovky sme podnikli dlhú cestu do PALÁCA OBJAVOV, ktorý bol zavretý. Absolvovali sme cestu na CHAMPS-ÉLYSÉES, kde sme dostali rozchod. Bola to dlhá ulica plná obchodov. Na jej začiatku bol TRIOMPHE ETOILE a na jej konci OBELISK, ktorý spolu s PLACE DE LA CONCORDE tvoril poslednú zastávku v Paríži. Čakala nás už len dlhá, približne 24-hodinová cesta domov. Zastavili sme sa v Rakúsku, kde sme si mohli pokúpiť nejaké tie sladkosti a už po pár hodinách sme stáli na benzínovej pumpe v Bratislave. Pred gymnázium sme dorazili unavení, ale zároveň šťastní, že vidíme rodičov. Z tejto cesty sme prišli obohatení o veľa nových poznání a za to všetko vd'áčime hlavne p.p. Goceljakovej a p.p. Krajčovičovej, ktoré si za nás zobrali zodpovednosť a podnikli s nami túto cestu.

ste len chceli. Čakala sme sa mali do hotela niekoľkých sme sa dostali do odtiaľ taký nádherný sa mi až dych úžasný!!! a fascinujúce. V dostali rozchod suvenírov od výmyslu pohľad na nočnú pekný. Bolo tam veľmi my, chceli vidieť

Zuzana Trnková

Aj takto to vyzeralo na chmeli...

